

El català i el Cabdal de Madrid

Un relat de: [Mossens](#)

EL CATALÀ I EL CABDAL DE MADRID

Tornem al bell català,
aquell esplendor d'abans
que amb injustícia i enganys,
fal·làcies i iniquitats
l'Església l'hi va robar.

Només s'estima i valora,
la llengua que es coneix bé.
Estimem-la, doncs, alhora,
defensem-la d'aquells que
la volen morta i ben d'hora;
malgrat fer-ne el paripé
moltes ignorants senyores
i més d'un senyor també.

De sempre el vell català
no pot manipular oients,
com d'altres fan a tot temps.
Tot i així, mai morirà
i als néts el podrem deixar,
si plegats li fem costat.

Parlem bé el català avui
perquè hi pugui ser demà,
malgrat tants de batibulls
i enemics emmascarats
que mentides fant v(e)ritats.

Qui el mal... féu al català,
té pocs clergues i clients,
i de calés... menys o gens.
Aviat sol romandrà.
si no... testimoni el temps

El gran cabdal de Madrid,
de família de tarats,
va negar que el català
ens hagués estat prohibit,
hi afegí que el castellà
sols per plaer vam parlar.

Per si allò dit fóra poc,
ho confirmà un president
i una de l'ensenyament,
amb efecte, els dos d'un cop
i els "mèdia" donant-hi el toc.

Qui aitals coses ens esputa,
que creure quasi no puc,
és ignorant o és un ruc
o si no, és un fill de Yuta.

El Senyor, que gens hi toca

del que fan dir-li per boca,
lligam té amb "Juana la loca"
I pel que diuen: tots soca.

Hom no pot ser, sinó essent lliure,
i esclau el fa qui en treu profit.
Mentirà si cal, i amb ell voldrà conviure,
Dirà que es germà gran, car així l'altre el fa petit,
però amo en vol ser per sempre empedreït.
S'avantatja... a qui és serf, dóna malviure.
El cacic, amb sarcasmes i somriures,
negarà que li ha robat, tot llur gaudit.